

Güneşe Akmak

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 19 Şubat 2021

Babam memur olduğu için ailece birkaç şehir, o şehirlerde de mutlaka birkaç mahalle gezmiştik.

Daha sonra bende onun gibi memur olunca, bir şehirde sabit kalamadım. Ta ki emekli olup yaşadığım güzel yöreye yerleşinceye kadar.

Ama çektiğim acılara, rağmen her yaşadığım yerde dostluklar oluşturdum, mümkün olduğunca kimseye sıkıntılarımı hissettirmedim. Bazen yüreğim ağlasa da, yüzüm hep güldü.

Kimi dostlarım sessiz bir insan olduğumu az konuştuğumu söylerler, aslında haklılar, mizah yönümün de güçlü olduğu söylenmesine rağmen, gerçekten çok fazla konuşmayı sevmem, gerektiğinde konuşurum.

Tabiri caizse, bazen de bir suskunluğun ardından espriyle de olsa, taşı gediğine oturturum.

Özellikle her konuda bilgi sahibi olduğumu sanıp, gerekli gereksiz ahkam kesenleri yermem, ama mutlaka mesafeli davranırım.

Bazı zamanlar durgun halimi görenler bir sorunum olduğunu sanırlar, ama o anlarda belki de içimden bir şeyler yazarım. Ya da yazmak için tespitler yaparım, zaman zaman bunu fark edip, Fikret bey, yine bir şeyler yazıyor diyen dostlarım da olmuştur.

Bin dokuz yüz seksene doğru başlığı ile anılarımı yazmayı ilk düşündüğümde, o yıllarda yaşananları hedeflemiş, kişisel hale getirmeyi hiç düşünmemiştim ama yazdıklarım hayatın içinden ve özellikle yaşıma yakın olanlarınız benzer şeyleri yaşamışsınızdır.

Onun için kimisine gereksiz ayrıntı gibi gelecek olayları da, paylaştım.

Bildiğim bir şey var, nerede, kimlerle yaşarsam yaşayayım. insan olmayı öğrendim galiba.

Çocukları seviyorsam, yüzlerine gülümseyerek bakabiliyorsam, kendimde halen yüreğimde bir çocuk taşıyorsam, hayvanları, bitkileri, doğayı seviyorsam, güneşe, denize, gökyüzüne gülümseyebiliyorsam. En önemlisi de içimde Allah sevgisi taşıyıp, birisine kötülük etmekten korkuyorsam, sanırım öğrendim.

Peki ya, bana yapılan kötülükler, yapanları affettim mi, hayır, bu benim görevim değil, daha önce de belirttiğim gibi onları Allah'a havale ettim. Ben sadece halen onlara çok kırgın ve kızgınım.

Yaşadıklarım kalbimi asla katılaştırmadı, çünkü bu dünyada ve bu güzel ülkede, kötüler kadar iyi insanlarda var. Kalbim katlaşıydu, bu o güzel insanlara kötülük olurdu.

Şimdi bazen avazım çıktığı kadar bağıyorum, bazen de suskunluğuma boğuyorum dünyayı.

Siz bunun ikisini de duymuyorsunuz. Çünkü bunlar İçimdeki fırtınalar.

O fırtınaları yazdığım dörtlüklerde, ya da şiirlerde aksettiriyor muyum bilmem.

Bir dünya yarattım, küçük bir dünya
İçinde sadece sevgiler olan
Gerçek kapısına açık bir dünya
Dedim ki vallahi gerisi yalan

Çocukken bir şeyden sıkılıp da of dediğimde, annem of deme oğlum, Lâ ilahe illallah de, derdi. Ben o zamanlar muziplikle cevap verirdim ona, ama hep bu öğüdüne uydum ve her zaman iyi geldi bana.

Gözyaşlarımı içime akıttığım, kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalıştığımGünlerde de, hep o öğütler ayakta tuttu beni. Tıpkı bu günlede olduğu gibi.

Ama her zaman da sırtımı bu öğütlere yaslamadım, kadere inandım, ama kaderci olmadım.Güneşin her batışında, yeniden doğacağını biliyorum, ama bir gün bir batışında,ya da doğuşunda benim olmayacağını da biliyorum.

Gençliğimizde siyasi olaylarda, akın var Güneşe akın, Güneşi zaptedeceğiz Güneşin zaptı yakın diye slogan atardık, haliyle o Güneşe ne akabildik, ne de zapt edebildik, şimdi sadece bir hoş seda bırakmak istiyorum güneşe...

Maviyi aradım her gece düşte.
Umutlar gizlice yandı güneşte.
Yıldızlar büyüttüm yanan ateşte.
Vereyim dedim de olmadı alan

Artık hayatla şartları konuşacak kadar vaktim yok, zaten sevdiğilerimi,
mutlu etmekten başka gayem de yok. Onlardan da beklediğim bir fazlası değil.

Ayı kutsamadan nur'undan aldım
İmbikler taşıran göz yaşı doldum

El etek öpmeden berhudar oldum
Kanadım kırıldı olmadım nalan

Çocuk yaşımda karşıma çıkan bu dünya meşakkatine katlanabildiysem, her
şeye katlanabilirim. Yüce Rabb'im güç verirse.

Baharmış arkası her gelen güzün
Şikayet etmedim olsa da hüzün
Farkında olmalı çok ile azın
Dünyalık bir seda geriye kalan

Hayatımın büyük bir bölümünü, başı önde, omuzları düşmüş şekilde geçirdim,
Ama kaybetmediğim umutları hep yarınlara taşıdım.

İki bin on dokuz yılının 17 Ocak tarihinde kaybettiğimiz, değerli şair dostumuz
Mustafa ÖZÇİÇEK ağabey bir telefon konuşmamızda sen bir kitap yazarsan patlar demişti.

Yapma ağabey patlamasın, ben patlayan şeyleri sevmem cevabını verince çok gülmüştü.

Nur içinde yatsın, Allah rahmet eylesin. Şimdi izninizle biraz ağlamak istiyorum,
Hepinize selam, saygı ve sevgilerimle

Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret)
19 Şubat 2021 Saat 16.15 (Yasaklı Günler)
Güzelçamlı/Kuşadası